

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

LUNASTUSE
LAHT

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Redemption Bay
2014

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2015 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D09401521
ISBN 978-9949-82-818-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Vapustavale Jayme Manessile tema jõupingutuste eest! Ma ei suuda sind ära tänada. Eriline tänu Miranda Hutchins-Holmanile ja Karen Whitmer Armesile. Lindy-Grace ja Hondo, aitäh ka teile, et aitasite nad ellu äratada. Nagu ikka, olen igavesti tänulik oma vapustavale abikaasale ja lastele, et nad talusid mind, kui mul pea tähtaegadest otsas laiali oli. Armastan teid üle kõige.

ESIMENE PEATÜKK

SEE OLI TEMA lemmik Haven Pointi õhtu.

McKenzie Shaw lukustas oma poe, Point Made'i lille- ja kingipoe, välisukse. Päev oli olnud väsitav ja kiire, hulk kliente ja tellimusi, mis oli imetore, aga ka palju vältimatut linnapeatööd.

Ta oli väsinud ja tahtis terrassile või oma kallise võrkkiike pikali heita, tõsta jalad üles ja midagi jahedat küünarnuki lähedusse. See kujutluspilt oli ahvatlev, aga tema ees avanev nunnu vaatepilt peatas ta.

„Oota,“ ütles ta Paprikale, kes oli tema pruun puudel. Koer heitis talle kannatajapilgu, aga istus poe ette pingi kõrvale.

McKenzie istus ja sirutas käe, et silitada Rika lokkis karva. Üle Haveni järve siresinise hõbedaselt silledava ja loojuva päikese käes särava vee libises paar purjekat. Taustal olid näha sakilised lumiste mütsidega mäetipud.

Ta ei peatunud piisavalt tihti, et nautida seda imelist vaadet või hingata sisse juuniõhtu õhku, mis oli tänu järve kallastel kasvavatele võimsatele kuuskedele ja mändidele karge ja puhas.

Turistide paar jalutas käest kinni hoides mööda, süües Carmela'sest ostetud jäätist, juuksed loojuva päikese käes helendamas.

Sealsamas oli kuulda rannaäärses linnapargis mängivate laste naeru ja kiljumist ning kusagilt kandus temani imelist grillilõhna.

McKenzie jumaldas järve ääres kõiki aastaagu, aga vapustavad Haven Pointi suved olid tema lemmikud – eeskätt laisad suveõhtud täis varje ja imelisi päikeseloojanguid.

Süstaga järvel sõitmine, vaadates lapsi ujuvildadelt vette hüppamas, nähes vanamehi iidvanades paatides peenikesi õngenööre üle vee viskamas. See oli Haven Pointi lühikese suvehooaja maagia osa.

Linn sõltus suuresti suvistest turistidest, ehkki siin ei käinud kunagi nii palju inimesi kui põhja pool suuremas linnas, Shelter Springsis, eeskätt seetõttu, et Haven Pointi võõrastemaja oli enne jõule maha põlenud ja seda alles taastati.

Shelter Springsis oli rohkem majutuskohti, rohkem restorane, rohkem poode, aga ka rohkem probleeme parkimisega, liiklusummikud ja kuritegevus, tuletas McKenzie endale meelde.

„Õhtust, linnapeal!“ hüüdis Mike Bailey, lehvitades, kui möödus poest oma imelise vana sinise 1957. aasta Chevy pikapiga, mida ta parasjagu taastas.

McKenzie lehvitas vastu, noogutas siis Luis Roblesile, kes pani lukku teisel pool tänavat olevat kindlustusbürood.

Ta tundis sooja rahulolutunnet. See oli tema linn. Need olid tema inimesed. Ta oli selle osa samamoodi nagu Redemptioni mäestik teisel pool järve. Ta oli võidelnud siia kuulumise tunde eest seitsaadi, kui siia saabus, eksinud, leinav, segaduses väike tüdruk.

Ta oli näinud kõvasti vaeva, et teenida välja naabrite ja sõprade lugupidamine. Võimalus linnapeana linna teenida ei olnud tema eesmärk olnud, aga ta võttis selle proovikivi meelsasti vastu. Asi polnud mõjuvõimus – ega seda Haven Pointi suguses väikelinnas ju suurt olnudki. Ta tahtis lihtsalt teha midagi, mis aitaks tema kogukonda paremaks muuta. Ta tahtis mõelda, et teenib neid väärilt

ja lugupidavalt, aga teadis ka, et linnas on piisavalt elanikke, kes nii ei arva.

Kõht korises seekord valjemini. See liha lõhnas, nagu oleks täiuslikult grillitud. Kahjuks ei teadnud ta, kes grillib, muidu oleks ta ehk läbi astunud. McKenzie tundis korraks ahvatlust käia Serrano'ses või osta Carmela'sest jäätist – šokolaaditükkidega, mis oli tema lemmik –, aga ta otsustas, et mõistlikum oleks Rika koju viia.

„Tule, tüdruk. Lähme.“

Koer hüppas püsti, energiline, sale, graatsiline, McKenzie pani talle jalutusrihma külge ja hakkas minema.

Ta elas oma kesklinnas asuvast poest kilomeetri kaugusel ning nad mõlemad ootasid kogu päeva seda jalutuskäiku ümber järve viival teerajal.

Jalutades lehvitas ta kõndivatele, jalgratta või autoga sõitvatele, isegi paadiga kalda lähedalt mööda libisevatele inimestele. See oli tema käele paras trenn, aga sellest polnud midagi. Iga lehvitus tuletas meelde, et see on tema linn ja see meeldis talle.

„Grillime kodus natuke kana,“ ütles ta Rikale, kelle keel rippus sobivalt innukalt suust väljas.

Räägib jälle koeraga. See polnud hea märk, aga McKenzie otsustas, et õhtu on liiga ilus, et muretseda oma seltsielu puudumise pärast. Linnavalitsuse koosolekud ei lugenud.

Tema hea tuju kestis seni, kuni mõni maja enne kodu pöördus tema poole vanem, kena kivimaja ees kõrget hekki pügav härra, nagu oleks teda varitsenud – arvatavasti *oligi* ta seda teinud.

„Mul on vaja teiega rääkida, preilna.“

Sisemus kiskus kokku. Darwin Twitchell – McKenzie ja kolme eelmise linnapea kirstunael.

„Härra Twitchell. Kuidas teil sellisel kenal õhtul läheb?“

„Kohutavalt,“ urises mees. Tema näol oli alati morn ilme, umbes nagu tema inglise buldogil Petunial, kes jumaldas oma peremeest. Neist kahest oli Petunia ilmselgelt meeldivam isiksus.

„Kahju kuulda,“ vastas McKenzie, püüdes jääda viisakaks.

„Vaevalt küll. Ma kahtlen selles.“

McKenzie üritas kogu hingest olla Darwini vastu kena. See oli tema jaoks peaaegu auasi, aga mees oli üks neist alatasa rahulolematutest inimestest, kes keerasid kõik pea peale ja tegid lahke olemise keeruliseks.

Sündinud optimistina ja otsustanud selleks jääda, oli McKenziel iga kord temaga suheldes suuri raskusi, sest seda juhtus vähemalt kaks-kolm korda nädalas, kui Darwin käis mingit linna häda kurtmas.

Korea sõja veteranina oli Darwin hiljuti lesestunud. Sellele järgnevatel kuudel oli ta muutunud veelgi mornimaks, kui see üldse võimalik oli. Ehkki liigesepõletik oli muutnud tema sõrmed pahklikuks ning ta otsis tuge ja tasakaalu kepilt, õnnestus tal kuidagimoodi oma maja ja aed suurepärases korras hoida, ilma et seal oleks ühtki mahakukkunud lehte või ülekasvanud oksa.

McKenzie meelest oli üks elu suurimaid müsteeriume, kuidas mees, kes oli justnagu mädanev pahameelehunnik, suutis kulutada nii palju aega ja energiat, et muuta oma valdus rahulikuks õite, väätide ja tugevate imeliselt paigutatud puude oasiks.

Müsteerium, mille üle ta murrab pead mõni teine päeva, ütles McKenzie endale. Ta tahtis kanafieed grillida, kui on tegelnud selle probleemiga, mis Darwinit parasjagu täna vaevas. Vihaste linnakodanikega kokkupuutumine oli osa tema tööst linnapeana, meeldib see talle või mitte.

„Kuidas ma saan teie elu täna õhtul paremaks muuta?“ küsis ta viisakalt.

„Kui kaua on teie nimi olnud linnavalitsuse hoones linnaapea kabineti uktsel?“ päris Darwin.

„Pool aastat, härra Twitchell.“ Pool keerulist stressirohket aastat. Miks ta ikkagi arvas, et linnaapeaamet on hea mõte? Oojaa. Kuna ta armastas seda linna. Ehkki mitte kõiki selle elanikke.

„Pool aastat.“ Darwin kortsutas laupa. Või siis muigas õnnest ja kahjurõõmust. Vahet oli keeruline teha, kuna tema näoilme oli kogu aeg ühesugune. „Ja kui kaua ma olen teid hoiatanud Hell's Fury silla suhtes?“

Näoilme oli seega morn. Mingi üllatus see polnud.

McKenzie sundis end naeratama. „Umbes iga nädal viimased pool aastat, härra Twitchell.“

„Ma ei saa aru, miks ma vaeva näen. Te ilmselgelt ei hooli sellest, kuna pole sestsaadik midagi ette võtnud, kui ametisse asusite.“

McKenzie üritas sellesse neutraalselt suhtuda, arvestades siiski kõiki neid asju, mida ta *oli* poole aastaga saavutada jõudnud. See mees oli eluaeg siin linnas elanud, üks tema valijaist, ja McKenzie pidi vähemalt üritama tema murega tegelda, ehkki oleks tegelikult tahtnud vana mehe nunnult tõreda näoga koera kallistada ja minema minna.

„Kommunaalameti juhataja on probleemist teadlik. Oleme seda olukorda arutanud. See on nimekirjas. Me ootame, et mõned toetused ja rahaeraldused läbi läheksid. Kui see juhtub, on see meie nimekirjas esimene asi, ma luban.“

„Ja millal see juhtub?“

„Kahjuks ei oska ma seda täpselt öelda. Olen kindel, et te teate, et selline projekt on kulukas. Praegu on linna eelarves suurte infrastruktuuriliste remonditööde jaoks väga napilt finantse.“

„Kui see oleks Shelter Springs, oleks meil juba kümme uut silda. Minu õepoeg, sealne linnaapea, poleks lasknud iialgi olukorral nii kaugele minna.“

McKenzie oli sama argumenti viimase poole aasta jooksul küllalt tihti kuulnud. Darwini sõnul võis Shelter Springsi linnapea Martin kõndida kogu Haveni järve pikkuses ilma oma rätsepatööna õmmeldud pükste sääri niiskeks tegemata.

„Meil on omad mured, härra Twitchell, aga Shelter Springsi inimestel on omad.“

Talle meeldinuks vähemalt üks nende probleem – nii palju makstud laekuvat tulu, et ei oska sellega midagi pealegi hakata.

Selle asemel oli tema kesklinn välja surnud ja suur osa olemasolevast kinnisvarast oli aastaid ühe mehe tõttu suletud olnud.

Ben Kilpatrick.

Mõtegi mehele pani McKenzie hambaid krigistama ja Rika rihma tugevamini pigistama.

„Võtke selle sillaga midagi ette või sellega tuleb veel probleeme, pange mu sõnu tähele,“ porises Darwin.

„Täna nõuande eest, härra Twitchell,“ valetas McKenzie.

„Ja veel üks asi. Prügivedu. See neetud masin lükkas mu prügi-konteineri kolmandat nädalat järjest pikali! Kas see rumal juht ei oska selle masinaga ümber käia?“

Tundus, et linnapea on oma ameti tõttu süüdi igas piasjas, mis linna piirides valesi on. Prügiveoga tegeles maakond, nagu härra Twitchell ka väga hästi teadis.

„See võib olla seotud teie sissesõidutee otsas oleva kallakuga. Seal on keeruline prügi-konteinerit korralikult maha panna.“

„Ma ei tea, miks me üldse pidime nendele neetud automatiseeritud veokitele üle minema. Kes neid konteinerid jaksab tänavale tirida, kui ei ole just superkangelane? Rohkem vaeva, kui asi väärt on, kui minu käest küsida.“

Kes oleks nii juhm, et küsiks Darwin Twitchellilt üldse *midagi*, kui see inimene ei taha just ülejäänud päeva kuulata tema kurtmist erinevate probleemide üle?